

Arrest

nr. 136 573 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 28 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. K. VAN ELSLANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker huwt op 20 augustus 2009 met mevrouw R.E.B.G., van Belgische nationaliteit. Vervolgens dient hij op 22 januari 2010 een aanvraag visum gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote. Op 24 januari 2011 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 18 september 2012 wordt een verslag van samenwonen opgesteld waaruit blijkt dat mevrouw R.E.B.G. verklaart dat de verzoeker niet meer bij haar woont sinds juni 2012. Op 21 mei 2013 neemt de

gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 110 328 van 23 september 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 15 juli 2013 en 14 december 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze zaak is gekend onder het nr. 146 650.

1.4. Op 20 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing dient de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze zaak is gekend onder het nr. 146 655.

1.5. Op 27 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 juli 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Tegen deze beslissing dient de verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze zaak is gekend onder het nr. 160 390.

1.6. Op 8 juli 2014 ontvangt de verzoeker tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 128 709 van 3 september 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

1.7. Op 8 juli 2014 wordt de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 28 augustus 2014 kennis heeft genomen. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : aan betrokkene werd een bevel het grondgebied te verlaten afgeleverd op 20.12.2013, ondertekend d. 07.01.2014. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd aangezien betrokkene sedert zijn eerste aanvraag in toepassing van artikel 9bis dd. 15.07.2013 vervolgens nog één afzonderlijke aanvraag d.d.27.05.2014 in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend die allen negatief werden afgesloten. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.

(...)"

1.8. Op 13 oktober 2014 wordt de verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Santo Domingo.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 74/11 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker. Volgens de wetgeving kan een inreisverbod worden opgelegd tussen 1 dag en 3 jaar.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten'.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).RvV X - Pagina 8

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve

overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers jaren in België verblijft, reeds verblijfsvergunning mocht bekomen en geruime tijd tewerkgesteld werd.

Dat verzoeker zich dan ook nooit in illegaal verblijf heeft genesteld, wel integendeel;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker reeds werd tewerkgesteld;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk opnieuw aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar memorie van antwoord:

"In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980.

Zij verwijt verwerende partij niet te hebben verduidelijkt waarom de maximaal toegestane duur voor het inreisverbod wordt opgelegd. Concreet verwijt zij het bestuur haar integratie onvoldoende te hebben onderzocht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat

artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 verwerende partij toelaat om binnen een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien bij haar geen elementen gekend zijn die een kortere duur opdringen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd omdat verzoekende partij na de kennisgeving van het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten nog steeds geen enkele stap heeft ondernomen om hieraan uitvoering te geven.

In casu heeft verwerende partij alle humanitaire redenen die verzoekende partij aanbracht die het niet verlaten van het grondgebied zouden rechtvaardigen, reeds beoordeeld. Tevens werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 15 juli en 14 december 2013 werd d.d. 20 december 2013 onontvankelijk verklaard.

Gezien de gekende integratie van verzoekende partij haar terugkeerverplichting niet in de weg staat, kan verzoekende partij die integratie niet dienstig tegenstellen aan de maatregel die voortvloeit uit het niet uitvoeren van die terugkeerverplichting. Minstens toont verzoekende partij met haar algemeen betoog niet aan dat haar integratie redelijkerwijs onverenigbaar zou zijn met een inreisverbod van 3 jaar.

Gezien verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker op 20 december 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, doch dat hij daaraan geen gevolg gaf en nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. De maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd aangezien de verzoeker “*sedert zijn eerste aanvraag in toepassing van artikel 9bis dd. 15.07.2013 vervolgens nog één afzonderlijke aanvraag d.d. 27.05.2014 in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend die allen negatief werden afgesloten. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden*”. Bijgevolg kan de verzoeker niet nuttig aanvoeren dat de “*verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd*”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Hieruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat “*als (het) niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod van de bestreden beslissing moet dragen, (...) de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel (is)*”. Minstens is zijn kritiek een wettigheidskritiek, die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

In de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2013, dat hij sedert zijn eerste aanvraag van 15 juli 2013 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vervolgens nog één afzonderlijke aanvraag van 27 mei 2014 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die allen negatief werden afgesloten en dat hij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonde dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden. De verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing, die specifiek op zijn situatie gericht zijn en dus geen stereotiepe motivering uitmaken, niet.

De verzoeker voert aan dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent zijn specifieke omstandigheden. Uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat de verzoeker qua bijzondere omstandigheden aanhaalt dat hij *“jaren in België verblijft, reeds verblijfsvergunning mocht bekomen en geruime tijd tewerkgesteld werd”* en dat hij *“alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen”*. Er wordt evenwel niet ingezien – en de verzoeker licht ook niet toe – op welke wijze deze elementen, die *grosso modo* neerkomen op een zekere integratie van de verzoeker in België, specifieke omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die een weerslag kunnen hebben op de duur van het inreisverbod. Ten overvloede kan worden gesteld dat het niet opvolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat uitgaat van een bevoegd bestuur, niet meteen doet blijken van een deugdzame integratie in een rechtstaat.

De verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.4. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het is duidelijk dat het betekenen van inreisverbod, zonder rekening te houden met het feit dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, beroep werd aangetekend, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur temeer er een medische problematiek aan de orde is (art. 9 TER VW) in hoofde van verzoeker.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met de nieuwe elementen in het dossier en tevens de uitermate verstrekende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoeker.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing:

er werd door verzoeker een aanvraag art. 9 TER VW ingediend en dit op basis van de slechte medische toestand van verzoeker.

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als iemand in een zeer slechte medische toestand verkeert waarvoor er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is. Hetzelfde uiteraard geldt voor een inreisverbod.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en logischerwijs ook bij het betekenen van een inreisverbod, waarbij er geen rechtsgeldig bevel of inreisverbod kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu werd er weliswaar een negatieve beslissing genomen betreffende de ingediende aanvraag art. 9 TER VW, doch deze beslissing wordt bestreden voor uw zetel bij verzoekschrift tot nietigverklaring, ingediend op 11 september 2014.

Het tegendeel wordt bewezen door voorlegging van recente medische attesten.

Anderzijds is er een beroepsprocedure hangende tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gekend onder rolnummer RVV 146 655 en een beroepsprocedure hangende tegen een weigering artikel 9bis, gekend onder RVV 146 650.

In afwachting van een definitieve beslissing in de beroepszaken tegen zowel de negatieve beslissing art. 9 TER VW, tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten en tegen de negatieve beslissing artikel 9 bis VW, kan er niet rechtsgeldig een inreisverbod aan verzoeker betekend worden.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER VW en 9bis VW."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar memorie van antwoord:

"In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis en 9ter van de wet van 15.12.1980.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op een aanvraag ex artikel 9bis of 9ter van de wet van 15.12.1980, zodat het die bepalingen bezwaarlijk kan schenden. Ook wordt nergens in die bepalingen voorwaarden met betrekking tot de maatregel van het inreisverbod opgenomen.

In ondergeschikte orde wijst verzoekende partij erop dat de ingediende aanvragen op basis van die artikelen door het bestuur beoordeeld waren op het moment waarop het bestreden inreisverbod werd genomen en dat verzoekende partij niet aantoont dat verwerende partij kennis had van relevante en gewichtige nieuwe medische elementen op het moment waarop het inreisverbod werd genomen.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3.1. De artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op aanvragen om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden. Deze bepalingen kunnen niet dienstig worden ingeroepen in een procedure tegen een op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet genomen beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar.

Het tweede middel is, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk.

2.2.3.2. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd gesteld, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker houdt voor dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt nochtans dat deze aanvraag op 8 juli 2014 onontvankelijk wordt bevonden. Uit de omstandigheid dat het bestreden inreisverbod op dezelfde datum werd genomen, blijkt echter dat de verwerende partij de beslissing inzake de verblijfsaanvraag heeft afgewacht en er wel degelijk rekening mee heeft gehouden. Dat tegen de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden na het nemen van de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld bij de Raad, doet hieraan geen afbreuk. Dergelijk beroep is immers niet schorsend.

Er wordt bovendien niet ingezien waarom aan de verzoeker geen rechtsgeldig inreisverbod kon worden betekend nu er bij de Raad een beroepsprocedure hangende is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten (de zaak is gekend onder het nr.146 655) en tegen een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (deze zaak is gekend onder het nr. 146 650). Deze beroepen hebben immers geen van rechtswege schorsend karakter (*a contrario* artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN